

LOSONCZI ÁGNES BÚCSÚZTATÓJA

DOI 10.35402/kek.2023.1.3

Nem is tudom, mit mondhatnék, mit üzenhetnék a gyászoló családnak, a gyászoló barátoknak, kollégáknak, mit üzenhetnék neked, Juli, aki már odaát vagy. Két emberöltővel ezelőtt találkoztunk először, 1969-ben, innen nézve olyan, mintha egy másik világ lett volna. Talán az is volt. Juli huszonegy évesen, egyetemistaként vett részt a Békés megyei kutatásunkban párjával, Vági Gáborral. Egy évtizeddel később már munkatársakként dolgoztunk együtt a Zala megyei egészségpszichológiai kutatásban, és ha később más-más téma felé fordult is figyelmünk, eltérő területeket céloztak is kutatásaink, gondolkozásunk közös melegét mindvégig megőriztük. Bár kollégákként hozott össze bennünket a sors, és húsz év volt köztünk a korkülönbség, kapcsolatunk gyorsan barátsággá alakult. Nyomon követtük egymás szakmai és családi életét, rendszeres telefonhívásai, általában vasárnap délelőttönként, egészen az utolsó időkig megmaradtak. Mindenről lehetett vele beszélni: munkáról, családról,

politikáról, művészi élményekről. Tanárként, szerkesztőként, kutatóként is dialógust folytatott, akivel csak lehetett: diákokkal, munkatársakkal, már nem élő szellemóriásokkal, ha mással nem, önmagával. Számos szellemes mondatát, kristályszerűen világos gondolatát őrzöm magamban, itt csengenek, jellegzetes, jól artikulált szavai a fülemben. Hatalmas úr marad utána: katedrák, szerkesztőségi ülések, kutatászobák őrzik mindörökre a hiányát. De ami a legjobban fog hiányozni ebből a világból, amire a legnagyobb szüksége volna mindannyiunknak, az Juli hihetetlen ereje. Mindig is lenyűgözött a benne lévő erő, pontosabban az, ahogyan a törékeny külső és a fantasztikus szellemi-lelki belső erő különleges eleggyé állt össze a lényében. Star Wars-rajongó legkisebb dédunokámtól tanultam a mondást, hogy „Az erő legyen veled!”. Julival ott volt az erő mindvégig. És talán most is ott van.

Julikám, nagyon hiányzol!